

Les maneres

Les maneres són, certament, una cosa molt important. El poble ho manifesta ben clarament, amb frases com *Aquestes coses s'han de fer d'una altra manera* o *Això no són maneres de dir les coses*. I els diccionaris defineixen molts substantius abstractes amb el substantiu *manera* determinat per un infinitiu i sovint completat per una frase adverbial. Comprovem, així, que el Diccionari Fabra proposa, com a definició d'un dels diversos significats del mot *caràcter*, «manera d'ésser moral (per oposició a la intel·ligència)». Anàlogament, com a definició d'un dels significats del substantiu *parlar*, «manera de pronunciar, d'expressar-se»; *tarannà*, «manera de procedir»; *factura*, «manera d'ésser feta una cosa»; *anadura*, «manera de moure's un animal en marxa»; *capteniment*, «manera de captenir-se»; *jeia*, «manera més o menys tranquil·la d'estar al jaç quan hom dorm»; i «manera com hom suporta els capteniments d'altri»; *estat*, «manera d'ésser, de trobar-se, en un moment donat...»; «manera d'ésser d'una persona en l'ordre social», «manera d'ésser dels homes en tant que reunits en societat»; *vida*, «manera de viure amb relació a les condicions...», etc.

Així com, doncs, amb el grup d'una *manera* seguit d'un adjectiu formen locucions o frases adverbials que tenen el valor d'adverbis (de manera, és clar), i que ens són especialment útils en aquells casos en què aquest adjectiu no ha demostrat capacitat per a la derivació, és a

dir, per a l'admissió del sufix *ment* amb què constituir una forma adverbial, com *sublim* o *afi*, casos en què recorrem a les expressions d'una *manera sublim* i d'una *manera afi*, amb el substantiu *manera* determinat per un infinitiu formem el que podem anomenar una locució nominal o substantiva que ens és especialment útil per a suplir la inexistència del substantiu de valor equivalent. Efectivament, «La manera de jeure» es pot designar amb el nom *jeia*, però no en coneixem cap, de nom, que equivalgui a «manera de seure». És, doncs, per mitjà d'aquest conjunt, *manera de seure*, que expressem aquesta idea i, de fet, el llenguatge popular recorre sovint a aquesta solució fins i tot en els casos en què existeix el substantiu corresponent. Podem dir que són usuals totes les expressions d'aquest tipus formades amb els verbs de sentit més elemental: *manera d'ésser* (o de *ser*), *m. de fer*, *m. de dir*, *m. de parlar*, *m. d'enraonar*, *m. de pensar*, *m. de viure*; *m. de veure*, *m. de treballar*, *m. de riure*, *m. de cridar*, *m. de jugar*, *m. de vestir*, etc., que ens poden ésser sovint de molta utilitat. És perfectament lícit de preferir en general la concisió d'un sol mot, per exemple *tarannà*, a una perifrasi com *manera de fer* o *manera de procedir*, però les necessitats de l'expressió són múltiples i diverses i, per tant, convé de tenir permanentment disponibles tots els recursos del llenguatge.